

תהלה

גליון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

הלימוד היומי בכפרי חסידות

לשבוע הבעש"ט
ספה"ק מאור עינים (ויצא)

יום	מד"ה
ראשון	והדעת היא התכללותן
שני	ונמצא כיוון שנתעלה
שלישי	וכל זה על ידי שנותן
רביעי	ונודע שסוד הדעת
חמישי	וגם כן פעולה נעשה עד ד"ה ואז על ידי ששב

להצטרפות למנוי לחוברת החודשית עד הבית
ניתן להירשם 07474-61616

0722 531 385

השבוע בקו

לאור באור החנוכה
ניתן להאזין בימים אלו
שיעורי חנוכה
לחנוכה

מפי המספרים החשובים שלישיא
בהיכל המרכזי שלווחה 9
ובאוצר חנוכה בשלווחה 30

פרשת וישב ערב חנוכה תשפ"ה / גליון של"ז

דוח אפנו נקודה מתוך דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שלישיא

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה **דיבורי חסידות**

השאיפה להידבק בהשי"ת צריכה לעמוד נגד העינים, ואז יוכל לכל הנסיונות

מצאנו בדברי חז"ל (ויצא לה): שלאחר שאשת פוטיפר ראתה ש"לא שמע אליה" (לש, ט), החלה בטכסיס מיוחד שבו פיתתה אותו כל פעם בניסיון ובאיים אחר. ויש להתבונן מהו עומק טכסיס היצר הלוה, כדי לדעת איך נוכל לו.

בווהר הקדוש (וישב קצא) מבואר שבכל יום כשאדם קם, קמים אתו שני מלאכים ואומרים לו בלשון הכתוב (משל, ד, כה) "עיניך לנוכח יביטו ועפעפיך יישרו נגדך", וכשמניין את עצמו ללכת הם אומרים לו את המשך לשון הכתוב "פלא מעגל גלגליך וכל דרכיך יכוננו". ויש לבאר מה עניניה של אזהרה זו.

וה'תולדות' (בהקדמת 'בן פורת יוסף' ומקורו באלשיך) מביא על כך משל לאדם שמהלך בדרך פתלתלה ואינו יודע מהי הדרך הטובה שלא יתעה בה. אמרו לו, ראה והסתכל על המגדל הגדול, לשם צריך להגיע. הסתכל תמיד על המגדל, אם אתה מתקרב לזה, אז אתה בדרך הנכונה, ואם אתה מתרחק מן המגדל אתה טועה.

והנמשל הוא שהאדם בעבודת השי"ת צריך להעמיד לעצמו נקודה אחת שזוהי שאיפתו ומגמתו לבו, והיינו להתקרב להשי"ת ולהיות דבוק אליו, ואז כל דרכי העקמומיות שבעולם הזה אין מטעות אותו מדרך הישר, מפני שאיפתו ברורה לו. ואפילו לתאוות היתר אינו מתפתה, מפני שמסתכל עליו אם זה מקרבו להשי"ת או לא.

וזהו ביאור אזהרת המלאכים, כי כאשר "עיניך לנוכח יביטו ועפעפיך יישרו נגדך" כל העת לנקודת השאיפה, אז יוכל ל'פילס מעגל גלגליך, וכל דרכיך יכוננו".

מי שנקודת שאיפתו היא להתקרב להשי"ת, אזי גם כשעובד על עצמו על איזו מידה מסוימת, כגון חסד, ויודמן לו נסיון של מידה אחרת, כגון כבוד, יוכל לו לאותו נסיון, כי גם הוא מנוגד לנקודת שאיפתו. אך אם אין לו את השאיפה הברורה להתקרב להשי"ת, אי אפשר לו להינצל מנסיון שאינו במידת החסד, כי אינו מתנגד לשאיפתו לתקן מידת החסד.

ולכן משראתה אשת פוטיפר שאינה יכולה לו, ניסתה בניסיון מסוג אחר, כי חשבה שעל ידי כך לא יוכל לעמוד בוהר. אבל יוסף הצדיק לא התפתה, כי היתה לגדול השאיפה הברורה, לא להתנתק ח"ו מהשי"ת בעשיית היפך רצונו, ונוכח שאיפה זו אין הבדל אם זה סוג אחד של נסיון או כמה סוגים.

מקור: רעוא דרעיון תשע"ה, הדעה והדיבור ש"ז

קשה לך? תעלה את הניצוץ גם הוא מחכה ליום שאחרי ההסתרה, אבל מסיבה אחרת. לא רק כדי להיפטר ממנה, אלא אדרבה, כדי להאיר אותה ולהפוך אותה לטוב

ומסיק ה'קדושת לוי': "זה הבטחון והאמונה תפס יעקב אבינו עליו השלום, ועל דא וישב יעקב בארץ מגורי אביו, ופירש רש"י ז"ל 'ביקש לישב בשלוה', כלומר תמיד היה דרכו בכך שביקש לישב בשלוה ונחת רוח ולקבל הכל לטובה אפילו 'בארץ מגורי אביו', כלומר אפילו כשאבא מגור ופחד שהוא מדת אביו כנועד, קבל הכל בשלוה ונחת רוח, מרוב צדקתו והבטחתו בו יתברך". כשיהודי מגיע למצב של מגור ופחד, הוא לא מאבד עשתונות, משום שהוא יודע מה התפקיד שלו כאן. התפקיד שלו זה להעלות את הניצוץ שבפחד הזה, ולגלות איך גנוז כאן טוב עוסם. ולכן הוא מקבל את זה בשלוה ונחת רוח מגדול אמונתו ובטחונו בהשי"ת, יודע את אשר לפניו, מגלה את אהבתו להשי"ת ומעלה את הניצוץ כרת, עד אשר הטוב מתגלה.

בין סגולה להעלאת ניצוץ

לא אחת ולא שתיים יהודי עובר קשיים. יש הבדל בין צורת ההתמודדות של חסיד'ישער איד לצורת ההתמודדות הכללית. באופן כללי, כשיהודי עובר קשיים, גם כשהוא יודע שהוא צריך להאמין שהכל לטובה ולבטוח בהשי"ת, הוא בכל זאת לא רגוע. כי הוא מרגיש שהוא כרגע במצב של הסתרה, והוא מחכה ליום שהוא ייצא מזה. לפעמים הוא מתחיל להרגיש שזה עונש, שהרי אין יסורים באים בלא עוון, והוא מתחיל לחשוב מה הוא צריך לתקן, ונכנס לסחרחרות מה לתקן.

לעומת זאת, כשחסיד'ישער איד נקלע למצב של הסתרה, הוא יודע שזה לא כישלון שהוא פה, אלא שהקב"ה רוצה שיעשה לו יתברך דירה בתחתונים ובהסתרה, ושיביא אליו ניצוץ אלקי מתוך הגלות. הוא ניגש לכל הענין מתוך הרגשת תפקיד ושליחות, ועל אף שאכן גם צריך לעסוק בתיוקן המעשים, ובתפילה ובבקשה, הרי שהכל נעשה מתוך הבנה שזה חלק מהשליחות שלו להעלות ניצוץ אלקי ולגלות שהמקום הזה הוא באמת חדור אור וטוב השי"ת. עושים את זה על ידי האמונה האיתנה בטוב השי"ת, ועושים את זה על ידי תיוקן המעשים ותפילה.

בכל אופן הוא לא בוכה על שנמצא בתוך ההסתרה, אלא שמח על שליחותו הגדולה להפוך את ההסתרה לגילוי. הוא יודע שהוא כרגע מעלה ניצוץ אלקי. אמנם גם הוא מחכה ליום שאחרי ההסתרה, אבל מסיבה אחרת. לא רק כדי להיפטר ממנה, אלא אדרבה, כדי להאיר אותה, כדי להפוך אותה לטוב ולרחמים. הוא כבר מחכה ליום שבו מקום ההסתרה יאיר באור השי"ת.

כללו של דבר: האמונה בהשי"ת בשעת הסתר אינה סגולה אלא עבודה נשגבה של העלאת ניצוץ. והבדל התפיסה הוא עצום. קודם כל בתנועת הנפש: אם זו עבודה של העלאת ניצוץ, אזי האדם עושה זאת בשמחה גדולה ובאהבה גדולה להשי"ת, מה שאין כך אם זו סגולה, האדם רק מחכה לרגע שזה ייגמר. והשינוי הוא כמובן בעיקר במהות: כשאדם עושה את זה רק כסגולה, הוא מפספס את העיקר, הוא לא קולט שעל ידי האמונה והבטחון שלו והפיכת הרע לטוב הוא עשה לו יתברך דירה בתחתונים, הוא הביא נחת רוח עצומה להשי"ת. לעומת זאת כשאדם יודע את ערך עבודתו, אזי לא רק שאכן הרע נהפך לטוב, אלא עוד וכה לצלל את הקושי הזה להתקרבות ונחת רוח עצומה להשי"ת.

קלמן היה בעיצומה של עיסקה כמוה ביצע לא אחת, אך הפעם הוא נתקע בפנצ'רים בזה אחר זה. הוא הסתבך שוב ושוב, נתקע, נתקל, והבין שהפעם נפל עם עסק ביש. הוא התחיל להרגיש את התוצאות מפה וממש, רגשות הכישלון גאו, ולבו צנח: למה זה קורה לי?

ואז החלו לבוא נחילי מחשבות כדבורים: צריך לתקן ענין פלוני, צריך לבקש מחילה מיהודי פלוני, צריך לערוך ארבעים יום תפילות בקבר פלוני, צריך וצריך וצריך...

מוחו כמעט התפקע ממחשבות, עד שהוא הרים טלפון למשפיע שלו ושאל: למה זה עובר עלי? מה התפקיד שלי? מה ה' שואל מעמי?

"שתביא לו ניצוץ אלקי הביתה, שתעשה לו יתברך דירה בתחתונים", היתה התשובה המפתיעה. קלמן היה בהלם ולא הבין מאיפה זה נחת עליו.

מוציא חסדים מהדינים

הרה"ק במארדיטשוב ז"ע אומר בפרשתנו: "גם צריך אדם להתנהג בכל דבר שמביא עליו יתברך, יקבל ממנו נחת ובשמחה, על דרך שאמר רבותינו ז"ל 'בכל מאדך' - בכל מדה ומדה שהוא מודד לך הוי מודה לו מאד מאד, ויאמר 'כל מה דעביד רחמנא לטב עביד', ויבטח ויאמין שיש בזה טובה גדולה, כי מאתו לא תצא רעה חס ושלוה, גם כן איש שזו שברוב הבטחון ואמונתו בו יתברך אמר על כל דבר נכסו או לטובה, ובה הוא ממתין הדינים מעליו והופך אותם לרחמים ועושה מרע טוב". כל מה שיש בעולם זה מאת השי"ת, ומאת השי"ת לא תצא רעה. יוצא אפוא שכל מה שרק עובר אלינו, טמון בזה טוב גדול, רק שאנחנו לא רואים את זה. כשאנחנו עוברים רגעים קשים, אנחנו צריכים לעורר את האמונה הזאת בקרבנו, וכאשר אנחנו מאמינים בכך, אזי ההסתרה מתקלפת, הטוב מתגלה, והדינים הופכים לרחמים גדולים.

אלא שעד כאן זה יכול להישמע כמו סגולה טובה בעלמא, אך באמת זוהי תכלית עבודת השי"ת. זוהי אחת הדרכים להעלאת הניצוץ הקדושים. "ויש גם בזה מדה העלאת ניצוץ בסוד 'המוציא לך מים מצוק החלמיש', כי 'מים' מרומז על חסדים ורחמים, ו'יצור' הוא לשון תוקף ועוה, והוא 'המוציא לך מים' - כלומר חסדים, 'מצוק החלמיש' - כלומר מתוקף משפט שבא עליך, לסוף הוא נהפך לטובה, על ידי מחשבתך הטוהרה והנאמנה שאתה מאמין בו יתברך שהכל הוא עושה לטובה, ובהו אתה מורה אהבה עוה ועצומה בו יתברך". בכל דבר שיש בעולם יש ניצוץ אלקי, דיינו חיות באלקותו יתברך, ואם נראה מבוזז שהדבר הזה הוא רע וקשה, הניצוץ הוא בגלות, שכן השי"ת הוא תכלית הטוב, ולא רואים את זה. איך מעלים את הניצוץ? באמונה מוחלטת שבאמת אין כאן רע אלא טובה מוחלטת, או אז, הניצוץ מתגלה והטוב מתגלה.

זאת לא דרך להביא ישועות, אלא אדרבה, זו המטרה של כל הצרה וההסתרה - כדי שאנחנו נבוא ונעשה כאן העלאת ניצוץ, ונחפזו יתברך, ואם נראה מבוזז שהדבר הזה הוא רע וקשה, שיש לנו להשי"ת, שאנחנו יורדים להסתרות פשוט כדי להפוך אותן לאורות, להפוך דינים לרחמים ולגלות איך בעומק ההסתרה גם שם נמצא טוב השי"ת, ועל ידי זה תגלה הטובה גם בפועל.

שמחים אנו לכשר שניתן כבר להשיג
קונטרסים לימי החנוכה
הקונטרס החודשי נ"ה - מאמרי החידושי והדור

כירוס'ים ובית ענה: כדוכנס החיובים בהיכלי בני חרש'ינו
ירוש'ים: ספרי יוסף יעקב • ולראו ספרים קרית ספרים • ספרי הישיבה • ספרים ויוקל • ובחמור חוקה ספרים ככל הישר
בני חרש: סאטמאר ספרים 600 קקוהי 7 • ויב'ניצ'צטר ספרים 6000 ספרים 12 • סאר הספרים 6000 20
אקצ'ו (רובה פ'): ספרי רש"י ורש"י 12 • ביתר: קוקי 2 • חיסה: מקור הספרים מקור כרך 13 רמת יוסף
מ'ספרים נתן התקשר 02-5359903 או 4 חנוכה הקדשה בק"ק קוד"י

אנו זקוקים מאוד לעזרתך כדי להמשיך בעבודת הקודש. לתרומות לזיכוי הרבים 05041-31519

קליפת יון

מה רע בלרצות להבין הכל? איך נדע אם חכמתנו אינה יוונית? ומהי עבודת הדלקת הנרות? פרק מיוחד לימי החנוכה

והנהגות שעליו לעשות. ומתוך חושב את עצמו ל'חכם' ומשכיל, הרי הוא מנסה בשכלו להבין מה משמעות ה'חוקים' הללו, ומוצא לעצמו חכמות וסברות המסבירים בטוב טעם ודעת את ה'יופי' של כל מצוה, ואיך זה מאוד נימוסי ומתאים לאנשים משכילים כערכו להתנהג כך. בקיצור, הוא מבין הכל, כל התורה והמצוות מתאימים מאוד לשכל הגשמי שלו, וכך משתלשלים במוחו היווני'שקייט יחד עם התורה כאחד, כי הוא גם פילוסוף חכם ומשכיל, וגם לומד ויודע הרבה חכמות. בקיצור "א געלענרנטער".

אברהם יצחק: לפי התוצאה הרי שהתוצאה היא נוראה מאוד, מאוד גויי'ש. אבל הרי הסברת שהשורש לכל זה הוא הרצון להבין ולהשכיל הכל, ואיני מבין איך מגישה כזו יוצא אזה גרויסע גוי' הרי בעצם גם אנחנו מתייגעים להבין את התורה כל סברא וסברא שבה, וגם לומדים ומעיינים בטעמי המצוות ופרטיהם. איפה אם כן נוצר הסילוף והעיקום? מה לא טוב בשורש הזה לרצות להיות חכם ולהבין הכל?

ראשית חכמה - יראת ה'

משפיע: לכלל ישראל יש חכמות הרבה, וכל ימי חיינו אנו מעמיקים ומעיינים בתורה הקדושה המאירה לנו חכמה ושכל לאין שיעור - אבל זה לא השורש וזו לא הגישה. ה'ראשית חכמה' היא דווקא "יראת השם". הגישה והרצון שלנו היא להתדבק אל הבורא יתברך, להיות עבדים נאמנים אליו ויראים מפניו. **ורק כחלק מהדביקות** שלנו היא לקרב את השכל שלנו אל השכל האלקי, וכמו שאנו רוצים שכל אבר מאברינו יתנהג ויפעל כפי רצונו יתברך, כך אנו רוצים שהשכל שלנו גם יחשוב כפי רצונו יתברך, ויתרגל ויטה את עצמו אל השכל האלקי המתגלה בתורתו הקדושה.

משל לתלמידים השומעים סברא עמוקה מרבה, ומתייעים בשכלם להביע אל שורש מחשבתו, מה היתה כוונתו בזה ולאיו נקודה הוא רוצה להגיע. היינו שאין אנו מחפשים לעשות ולפעול כפי השכל שלנו, ואין אנו מחפשים להשוות את המצוות אל השכל הגשמי חלילה, אלא הדין ממש, אנו מתייעים לבטל את השכל הגשמי, ולמלאותו בחכמות קדושות שנמסרו לנו מסיני.

לכן, הפוגם בשורש העיקרי הזה, ומשתית את חייו על חכמה אנושית, הדינו שהכל צריך להתאים לפי שכלו ורוחו, וכל התורה והמצוות נראים בעיניו כמו חוקים ונימוסים של שאר האומות, הרי אפילו כשהוא הוא לומד ומקיים מצוות, אינו מתקרב אל רצון ה', ואינו מתעלה ומתקדש בקדושתו יתברך. וזה מה שנקרא בדברי חז"ל (-) שהיוונים "החשיכו את עיניהם ולבם של ישראל" - כי סילקו את 'אור' התורה וקדושתה, והלבישוה בלבושים קודרים וחשוכים, ורצו להכניס שיטה וגישה זו בבני ישראל.

קליפת חכמת יון נוגעת אם כן גם היום לכל אחד. כי מחשבות מסוג כזה יכולות להתגבש ולעשות רושם גם בלב ומוח שלנו, ויש לנו את אור ימי החנוכה להניצל

אברהם יצחק: אנו עומדים כבר סמוך לימי החנוכה. אני מרגיש צורך ללבן ולהבהיר את החסידי'ישע צוגאנג על 'חנוכה'. מה הן הנרות? מהו אור החנוכה? מהו ענין פרסומי ניסא? ובכלל וואס טוט זיך אפ חנוכה בעולמות העליונים והתחתונים? עוד אפשר לדבר על זה?...

משפיע: אוודאי! וכי למה לא? ובכן, את הסוגיא במסכת שבת כבר למדת מן הסתם, וכך גם את הקדושות ב'קדושת לוי', ומן הסתם כבר הצצת ב'בני יששכר' פה ושם.

אברהם יצחק: נכון אמנם, התחלתי כבר ללמוד אלו הספרים וכדומה. אבל עדיין חסרה לי הבהירות, איני יכול להגדיר לעצמי מה היא הנקודה הנדרשת ממני בעבודת הימים הללו.

משפיע: על 'אור הגנוז' המגרש את ה'חושך' של יון, ומאיר גם היום בחשכות הלילה עד המקומות הנמוכים ביותר 'למטה מעשרה' - כבר למדת ושמת מן הסתם.

אברהם יצחק: רמזים שמעתי הרבה... דווקא ב'חוף' ובצד שמאל דייקא, ודווקא ב'לילה' לזמן הגלות הדומה ללילה, ועוד הרבה ענינים כאלו. אבל כל הענין של 'יון' לא נתברר לי בכלל, כי מה לנו עם קליפת יון? הלא כבר נכחדו ועברו היוונים מן העולם זה מימים ימימה. ממי יש לנו עסק עם היוונים הללו עד שאנו צריכים לאורות של חנוכה?

משפיע: אני נהנה ממך שזה פשוט אצלך שאם אנו מציינים וחוגגים את נס הצלת ישראל מקליפת יון - ברור הוא שמדברים על היום ממש, ולא רק על נס שהיה בדברי הימים. כדברי הרה"ק מבארדיטשוב ז"ע והרבה צדיקים על 'הקורא את המגילה למפרע' שהכוונה על מי שרואה את הנס 'למפרע' - כסיפור שהיה פעם לפני הרבה שנים, שאז "לא יצא", כי הניסים מתעוררים ומתגלים בכל שנה ושנה מחדש.

אברהם יצחק: אכן, ולכן אני שואל מהי קליפת יון אצלנו ומהו נס חנוכה בתוכנו על הקליפה הזאת?

חכמת יון: להבין הכל

משפיע: תחילה עלינו לברר מה היתה 'שיטת' היוונים. מה רצו הם מכלל ישראל, ואיזה חלק בדיק הפריע להם עד ש'עמדו עליהם' וביקשו להשכיח את תורת ה'; ובכן, היוונים היו חכמים גדולים, בעלי מחשבה והשכלה, וכמו מטבע הלשון 'חכמת יון', והנה השיטה הזאת השתלטה על ישראל והכניסו בהם מהחכמה הזאת עד שנהיו 'מתיוונים' שהוא סוג של יהודים כאלו המקיימים אמנם את המצוות ולומדים את התורה גם כן, אבל בגישה והסתכלות של 'חכמת יון'.

אברהם יצחק: עדיין לא הסברת לי מה היא 'חכמת יון'...

משפיע: שיטתם היתה 'חכמה'. דיינו שהאדם צריך ויכול להבין כל דבר. שיטה כזו כשהיא נכנסת רח"ל במוחו של יהודי, יכול הוא להמשיך ולהתנהג מבחוץ כיהודי גמור לכל דבר, יכול הוא אפילו לקנות אתרוג מהודו ולהתמיד בתורה, אבל את כל זאת הוא עושה כי 'הוא' מבין. כי הרי יודע הוא שכל אומה ומדינה יש לה חוקים ומנהגים משלהם, ואם כן יהודי גם יש לו חוקים

מך.

אברהם יצחק: אם הקלקול הזה מסוכן להיות אצל כל אחד מאתנו - איפה יכול האדם לדעת אם לא 'התיוון' ח"ו ולא לחלו בלבו יונו'ישע מחשבות. איך אני יכול להבחין בי בעצמי כמה אני מובדל ומרוחק מגישה עקומה כזו?

משפיע: אוהו... א גוטע שאלה, איך מבחינים... אבל אם אתה שואל איפה זה מתבטא 'למעשה' - התשובה לזה היא בתשוקה ובצמאון לקל ח"י! כי אם כוונת האדם היא דביקות בבורא יתברך, הרי שלבו בווער ומשתוקק אליו, וכל רצונו היא לעשות נחת רוח לפניו, ומחשבתו ולבו טובים והולכים למצוא חן בעיני קונו, והתורה והמצוות שמקיים הם 'כלים' ואופנים איך יעשה את רצונו יתברך, ואיך יבטל את מציאותו מפני מציאות הבורא יתברך שמו. אבל כאשר כל עסקו ומחשבתו רק בחיצוניות חכמת התורה, לא תיווצר בלבו שום התעוררות והתלהבות, כי הרי עשה את מה שמוטל עליו, ורק מרגיש את עצמו חשוב יותר ויותר כשחכמתו נגדלת ומתרחבת...

עבודת ימי החנוכה

אברהם יצחק: הבנתי אם כן שבכל שנה מאיר משמים אור שנותן לנו את הכח לנצח ולסלק מאתנו את קליפת יון, אבל איפה זה מתבטא בהדלקת הנרות והנס שנעשה בשמן?

משפיע: יש הרבה להאריך בזה, אבל מקוצר הזמן אגיד לך בקצרה ממש: ענין כללות הקדושה האלקית המאירה עלינו התגלתה בנרות בית המקדש, שהם היו עדות שהשכינה שורה בישראל. ולכן הנס שנעשה בנרות, הראה שהעיקר הוא השייכות שיש לישראל עם השי"ת, והשמן הרומז על חכמה (כמבואר הרבה בספרים, עיי' ביני יששכר' הרבה בזה) נתרבה באופן ניסי למעלה מן הטבע, והראה שכל החכמה שאנו עוסקים בה היא רק חכמה אלקית ולא טבעית. וכך האירה המנורה בשמן באור ניסי למשך שמונה ימים, ובזה האירה נשמתם של ישראל באור התורה הקדושה, בקדושה אלקית שלמעלה מן הטבע.

אברהם יצחק: לאור כל זאת, מהי העבודה בשעה שאני מדליק את הנרות?

משפיע: קודם כל תכין את עצמך באש קודש אל המצוה הזאת. ותחשוב שהנר שלפניך רומז על נשמתך האלקית - 'נר ה' נשמת אדם', המתלהבת ועולה בתשוקה כלפי מעלה. והשי"ת מאיר נרך בתוך כל החושך, ומסלק את כל הקליפות מן המקומות הנמוכים ביותר, ומאיר לך את האור הגנוז שבתורה - אשר 'אור הגנוז בתורה' הוא בעצם מה שדיברנו אודות לימוד התורה מתוך דביקות ואש להבת קודש.

וכאשר אתה ניגש כך אל המצוה, אתה ממשך מלמעלה את רצון נפלא מאוד, כי מתגלה עליך הקדושה האלקית שלמעלה מן הטבע, וזוהי העת שתפיל תחינה מעומק הלב שיאיר לך השי"ת את עיניך בתורה הקדושה, ליראה ולהאבה אותו באש להבת שלהבת.

חפץ הייתי להאריך עוד הרבה, אבל הזמן קצר... זאלסט האבן א ליכטיגן חנוכה!

ברכת מזל טוב
שלוחה בזה ליריבנו החשוב הרב
ה' יהודה צבי יראוויטש
שליט"א
חשובי תשס"ט תשס"ח
תשס"ט תשס"ח
ליראה הולדת בנו למזל טוב
במת פתח תשס"ט תשס"ח

ברכת מזל טוב
שלוחה בזה ליריבנו החשוב הרב
ה' יעקב יואל פרידמאן שליט"א
חשובי תשס"ט תשס"ח
תשס"ט תשס"ח
ליראה הולדת בנו למזל טוב
במת פתח תשס"ט תשס"ח

ברכת מזל טוב
שלוחה בזה ליריבנו החשוב הרב
ה' שמואל וואלעס שליט"א
חשובי תשס"ט תשס"ח
תשס"ט תשס"ח
ליראה הבר מצוה לבנו למזל טוב
במת פתח תשס"ט תשס"ח

ברכת מזל טוב
שלוחה בזה ליריבנו החשוב הרב
ה' שמואל וואלעס שליט"א
חשובי תשס"ט תשס"ח
תשס"ט תשס"ח
ליראה הבר מצוה לבנו למזל טוב
במת פתח תשס"ט תשס"ח

ברכת מזל טוב
שלוחה בזה ליריבנו החשוב הרב
ה' אליהו בר"ם ברייש שליט"א
חשובי תשס"ט תשס"ח
תשס"ט תשס"ח
ליראה הבר מצוה לבנו למזל טוב
במת פתח תשס"ט תשס"ח

ברכת מזל טוב
שלוחה בזה ליריבנו החשוב הרב
ה' מרדכי קרוין שליט"א
חשובי תשס"ט תשס"ח
תשס"ט תשס"ח
ליראה הבר מצוה לבנו למזל טוב
במת פתח תשס"ט תשס"ח

ימי ניסים

מה ההגדרה המהותית של 'נס'?: למה דווקא ימי חנוכה נקראים 'ימי ניסים' יותר משאר המועדים? ולמה אור ה'נס' נותן את היכולת לחיות בדביקות באורות עליונים כאן בעולם הזה?

מהאבן, ועניי כבוד, ויורד מן מהשמים, זה כלל לא נס, שהרי כשנמצאים למעלה במדרגת עולם העליון הרי זהו גופא כביכול טבע העליון, כי כשמאיר אור השי"י בעצמותו, הרי מאי נפק"מ להשיג"ת בין אבן לבאר ובין שמים לארץ?!

וכך זה גם בכל שנה כשקורד שוב האור של פסח, או של סוכות ושבועות, מבואר בארז"ל שמתרחש אז עניין של 'עליית העולמות'. שכבר ביארנו הרבה פעמים הכוונה בכך, שהיא כמו שאומרים על אדם שהתבגר וקיבל השגה גבוהה יותר, שהאדם 'עלה כיתה', וכן בימים טובים, שההשגה וההכרה של היהודי מתעלה, והוא מקבל השגה גבוהה ביותר בהשיג"ת כמו דרגת עולם האצילות, שזה גם כן עניין שהיהודי עובד את עולם התחתון, ולא שהטבע מתעלה, וזה לא 'ימי נס'. ולכן זמני המועדים בשבועה ימים, אבל אינם ימים של עוה"ז, אלא שבועה ימים של ספירות העליונות, כי כל עולם בערכו, הרי עלמותו וטבעו כביכול, גם כן מכונה שבועה, וגבוה מעל גבוה שומר.

אך עניין ה'נס', שהטבע עצמו מגלה פתאום דרגת למעלה מן הטבע, זה התגלה דווקא בחנוכה. בחנוכה אין עליית העולמות, כמבואר בארז"ל. היהודי אינו מקבל אז אור של אצילות שטרומם אותו לגמרי מדרגת העולם, אלא הוא נמצא במצב של יום חול פשוט, ומ"מ זוכה להתאמץ ולהתעלות מעל גדרו טבעו ולתחזק באור האמונה זהו 'נס', שהתעלה מעל כוחותיו ומדרגתו. ובאופן זה היו הנסים בימי החשמונאים שהתאמצו למעלה מכוחותיהם המוגבלים ולחמו מלחמת ה' באופן של מסירות נפש (ובעצם כל ענין של מסייג הוא דבר שלמעלה מכוחות נפש של האדם), ובכך זה זכו כאן בעולם הזה, לגילויים עצומים כאלו של גבורים ביד הלשים ורבים ביד מעטים וטמאים ביד טהורים, ואשר דווקא זה הוא 'נס'. כשפתאום מתגלה כאן שהטבע המוגבל עצמו אינו באמת מוגבל, ומאיר בו דרגה למעלה מן הטבע.

ג

להיות דר בבית ועליה

וכן זה הוא המתגלה באור נר חנוכה להתחזק באמונתנו בתוך תוקף החושך, ולהתאמץ למעלה מכוחותינו המוגבלים, עד שכאן בעוה"ז עצמו נזכה לארהה ודבקות שמיימים שלא כערכינו, ולכן הוא שמונה ימים בהתעלות מעל כל כוחותינו השביעיים הטבעיים והמוגבלים, והן הם 'ימי נס', ולכן נר חנוכה אסור להשתמש לאורה, כי אור ניסי הוא, והרי הלכה הוא (תענית כז). רש"י ד"ה אלא אכחו מעניי ישראל) שאסור להיות ממשעה נסים, אבל לעומת זה נר של שבת ויום טוב מותר ומצוה להשתמש, אע"פ שהוא גם כן אור מעולם העליון, (ומצד הגילוי הוא יותר במעלה מנר חנוכה, כמבואר בדברי הארז"ל שבע"ש מקדימין י"ח ומעלין בקודש לנר שבת), אלא שאז חתמת עליית העולמות והתעלותו הרי זה הוא גופא מדרגתנו ואין זה מעשה ניסים.

ומזה הטעם אנו אוכלים בפסח מצות אע"פ שהוא לחם עליון אלוקי, ונמצא בו טעם מן כדאיתא בזה"ק, ודרי עוה"ז אסורים לאכלו וליהנות ממנו, וכמו"כ אנו יושבים בהג הסוכות בסוכה, שהוא הארה העליונה מעניי הכבוד, אלא שבזמני קודש אלו אנו מדרי מעלה, וכמו שבמדבר אכלו בני ישראל מן, ויושבי בצל ענני הכבוד, ולא היה להם מניעה מצד מעשי ניסים, כי עלו ונתעלו בעליונים, אשר זה היה להם לחם חוקם וטבעם העצמי.

וזה היסוד והחידוש הגדול של חנוכה ופורים, שכאן בעולם הזה אנו מתעוררים בכוחות על טבעיים, כוחות של עולם העליון, ומתעורר בנו אמונה חזקה ומסייג, לכן נאים ויאים ימים אלו להתפלל בהם 'הרחמן הוא יעשה לנו נסים', כי בימים אלו מאיר בנו כח ניסי על טבעי, ובעומק בימים אלו אנו בדרגה של 'דר בבית ובעליה' כמו אדם הראשון לפני החטא, ובעצם ימים אלו הם הפתח לעולם העליון, כי בו נמצא האפשרות לדרי מטה להתאמץ ולעלות להיות מדרי מעלה, וענין זה נמצא בחנוכה בכל עולם כפי ערכו, וממדרגה למדרגה תעלה.

מעובד מתוך שיעורי הקבוע של המשפיע הנד"ר ר' בן ציון אפל שליט"א

וזה הסיבה שבכל המועדים צריכים שבעה ימים, כי שבעה ימים הוא בעצם קומה שלמה, עד שבהם קדושת היו"ט ומצותיה נתקנים ונשלמים בכל קומתם. אמנם שונה הוא חנוכה שבו אנו מוצאים עניין של שמונת ימי חנוכה, והדבר אומר דרשני, מה הצורך ביום הנוסף? הרי בשבעה ימים כבר נקלט הארת קדושת החנוכה בכל קומתנו.

ובאמת שני דברים אלו כרוכים יחד, כאשר אכן בגלל שימי החנוכה - בשונה משאר הימים טובים - הם 'ימי נס', לכן - בשונה משאר הימים טובים - הרי הם שמונת ימים, כי שמונה מורה על דרגת הנס; כי אכן 'שבועה' הוא המחזוריות הרגילה של הטבע שנבנה בשבעת ימי הבניין, אבל לעומת זה שמונה, שהוא אחד יותר משבעה, מורה על כך שזה יוצא מהמחזוריות הרגילה של הטבע, והיינו כשעולים למעלה מן הטבע, אשר שם הוא המקום והכח של הנסים.

ושני בחינות אלו רמוזים בפסוק (קהלת יא ב) 'תן חלק לשבעה וגם לשמונה', שבעולם נמצא בחינת 'שבועה' - שהוא המחזוריות שבו נבנה ונשלם כל הענינים הטבעיים של העולם, ושוב נמצא כח פנימי של 'שמונה' - שהוא הכח להתעלות מעל טבע העולם, ולהתחבר למקום הנסים והנפלאות. אלא ששוב הקושיא נוקב ויורד, וכי פסח וסוכות הם הארות טבעיים, שנבנים ונשלמים ב'ימים' אתמהא.

ב

שידוד או התגלות

אלא שכאן צריכים להבין ולהגדיר את מהות עניין הנס, כדי שנבין למה דווקא חנוכה נקרא 'ימי נס', יותר פסח וסוכות.

וצריך להבין שעצם זה שמערכות הטבע משתדרות לאו דווקא נקרא בגדר 'נס'. וכמו במעשה של בתו של רבי חנינא בן דוסא שלא היה לה שמן והדליקה בחומץ, שהנוסח שרבי חנינא בן דוסא אמר היה 'מי שאמר לשמן וידליק יאמר לחומץ שידליק'. שזו הרי סברא פשוטה עד מאד, שהיה מאי נפק"מ כלפי הבורא בין השמן לחומץ וכי הבורא מוגבל שרק שמן יכול לדלוק, ומה הפלא כאן?

ואכן בעולם העליון שבו אור השי"י מאיר בגילוי ובלא צמצום, הטבע הוא שכמו שממן דולק כן חומץ יכול לדלוק, כי מה שהטבע שדווקא שמן דולק, הוא הטבע של עולם התחתון, שבו צמצם השי"י אורו והכניס כח הבעירה בשמן ולא בחומץ, אבל בעולמות שלמעלה המצמצום בו מתגלה אחרותו ויחודו, הרי הלכה הוא אחדות אחד, ובכל מקום נמצאים כל הכוחות כולם, (וכמו הי"ח שהוא לחם אביימם של מעלה היה כלול מכל הטעמים, וכן במתן תורה מציון ששמעו עם עיניים וראו עם האוזניים וכאמרם ז"ל 'ראים את הנשעם, ושומעים את הנראה', וכל זה אינו שיינו הטבע, אלא הוא גופא כביכול הטבע של מעלה).

ולכן מי שזוכה להתפשט מגשמימותו בשלמות ולהיות מדרי מעלה, אף אם ישודד לו כל מערכות הטבע אינו נס בערכו כי זהו מדרגת העולם שלו עצמו, (וזהו מדרגת השבע שלו), ורק כאשר האדם עדיין לא התפשט בשלמות מגשמימותו, והוא עדיין מדרי עולמו שבו שולט הטבע המצמצום, והנה הוא זוכה להנהגה שמיימת בשינוי טבע העולם זהו 'נס'. וזה אכן הגדרת עניין ה'נס', הכח שדרגת העולם הזה יכול לגלות מתוכו כח עמוק מעין מהותו, וחיבור אל למעלה מן הטבע; למשל כשהודי שמצד טבעו הרגיל הוא יכול ללמוד שמונה שעות ביום, למד עשר שעות, זה 'נס'. ולכן הוא מלשון 'נס להתנוסס', והיינו לשון התרוממות והתעלות, שזה שייך דווקא במדרגה תחתונה שהתעלתה.

זה אכן ההבדל הגדול בין 'חנוכה', לשאר שידוד מערכות הטבע שהיו ביציאת מצרים במתן תורה או בעניי הכבוד; כי או כשהשיג"ת גילה אורו כביד לרומם אליו את כלל ישראל ולדבק בו, וזו לגילויים עצומים ועד התבטל לפניכם כל הצמצומים וכל הלבושים של העולם, ולכן היה ההנהגה אתה הנהגה אלוקי ששידוד מערכת שמים וארץ, אבל לא היה זה נס כלל ועיקר, כי זה גופא היה מדרגתם וטבעם באותו שעה, ובמצב כזה כשיצא בשבילים מים

ימי החנוכה מכונים בספרים הקדושים 'ימי נסים', וכדאיתא בספ"ק 'בני יששכר' (חורש סלו ב, לה) שיש במהלך השנה 'עשרה ימי נסים', הלא הם שני ימי הפורים דפרזים ודמוקים, ושמונת ימי חנוכה, ונתייחדו עשרה ימים אלו שבהם מברכים ברכת 'עשעה נסים', ומזכירים בתפילה המזון הודאת 'ועל הנסים', מה שלא מציינו בשאר ימות השנה.

ומבואר בספ"ק שמיחידים ימים אלו שמאיר בהם כח ניסי, ומסוגלים הם לזכות לנסים ונפלאות, וכונסו הברכה 'עשעה נסים' לאבותינו בימים ההם בזמן הזה, וכמו שהאריך בספ"ק 'קדושת לוי' שהכוונה בה שגם בזמן הזה מתעורר כח הניסי כמו בימים ההם. ואכן רק בחנוכה ובפורים אנו מוצאים בברכת המזון את נוסח הבקשה הנפלא 'הרחמן הוא יעשה לנו נסים' (למי ששכח לומר ועל הנסים) אשר לא מצאנו בקשה כזו על נסים בשום מקום. (וכבר עמדו בה הפוסקים שלכאורה זה מנוגד לדברי חז"ל, שאין להתפלל על הנס; ומציינו בה כמה תירוצים, יש שתרצו תירוץ מתוק שאכן זה הכח המיוחד של חנוכה למעלה מכל השנה שאפשר להתפלל בו אף על נסים, ויש שכתבו חלק בין נסים היוצאים מגדר הטבע לנסים שבחוק הטבע, שעל זה כן אפשר להתפלל).

וכשבקש להתעמק בהגדרה הזו, כדי להשיקף מתוכה על עניין קדושת החנוכה, הרי זה מעורר פליאה עצומה, איך זה שדווקא ימים אלו מכונים 'ימי נס', יותר משאר ימים טובים שגם בהם נעשו נסים ונפלאות לכלל ישראל עוד יותר מחנוכה ופורים, כמו נסי יציאת מצרים שבפסח, או נסי מתן תורה או עניי הכבוד, שהם היו נסים מפורסמים בשינוי ובשידוד כל מערכת הטבע, ואיך דווקא ימי חנוכה ופורים זכו בתואר 'ימי נס' שמברכים בהם עשעה נסים וועל הנסים, כשבשאר המועדים אין מוזכר עניין הנס כלל, ואנו מברכים רק 'אשר גאלנו' ואשר בחר בנו מכל עם' בלי להזכיר את דרגת הנס. שזה דבר שדורש הסבר.

א

דרגת ה'שמנה'

עוד נקודה מעוררת מחשבה שמוצאים בחנוכה, זה מה שהוא נקבע לשמונה ימים, לעומת המועדים; פסח, סוכות, וכן ימי התשלומים של שבועות, שנקבעו לשבעה ימים. (וע"פ פנימיות איך כזה תירוץ שמעשה שהיה כך היה, שהיה הנס שמונה ימים, כי כל אור וכל השפעה מלמעלה הוא, כפי מה ששיער המצאיל העליון את התהימן הנצרך לעליונים ולתחתונים, לשעה ולדורות). והנה הטעם הפנימי למה המועדים הם שבעה ימים, מבואר בספ"ק (ויסודי הדברים כבר כתב הרמב"ם) ששבעה ימים הוא משך הזמן שבו נקלט דבר בשלמות בנפש האדם, וכמו שמציינו בעניינים טבעיים שזומנם שבעה ימים, וכמו חתן שיש לו שבעת ימי משתה, ובר מינן, באבל רח"ל יש שבעת ימי אבלות, כי זהו שבעת ימי שיעור שבו נקלט בנפש האדם כל מצב חדש. החתן והכלה בשבעה ימים הראשונים לנשואיהם, עדיין חווים את שמחתם, ומרגישים עצמם כ'חתן וכלה', וכמו כן בר מינן האבל בשבעה ימים הראשונים, עדיין לא עיכל את אבלותו, ועדיין חווה אותו, (מה שאין כן בעבור שבעת הימים, שוב האדם בעיקר חוזר וחווה מה שכבר חווה בשבעת ימי הראשונים), ולכן בכדי שייקלט בנפש האדם קדושת המועדים, וכדי שייקלט אצל האדם קדושת המצה, והארת החירות שבה, או שייקלט בו קדושת הסוכה, ואיך שהוא דר בצילא דמיהנותא, צריך הוא לעסוק בהם ולשרות בתוכם שיעור קליטה של שבעה ימים.

ומה שהשיעור הוא דווקא שבעה ימים, כי כמו שנבאר העולם לשבעה ימים, ובשבעה ימים אלו נשלמו כל הברואים מראשיתם ועד תכליתם, כן כל שבעה ימים הוא היקף שלם שבו נשלם כל דבר, והשמחה או ב'מ האבלות באים לשלמותם ולתכליתם.

והביארנו בה כי שבעה ימים כולל בעצם כל מיני המצבים שיש בעולם, (גדלות וקטנות, לחץ וישוב הדעת, ערב ובוקר ופגרים, תחילת השבוע וסופו, ערב שבת ומוצאי שבת, וכו' וכו'), וכדידוע ע"פ פנימיות שכל עניני העולם כלולים בו' המידות חג"ת נה"ם, החזורים על עצמם שוב ושוב בכל ז' ימים משך כל ימות עולם, ודבר זה גם מתבטא בנפש האדם, שכל שבעה הוא בשביל האדם מחזור של שבעה ימים שונים שכל יום יש לו איכות פנימית שונה בפני עצמה, ולכן החתן - בכל יום משבעה ימים הראשונים - עדיין חווה את חתונתו בעוד רובר מרובדי נפשו, המשתנה מיום ליום בו' ימים הראשונים, (ושוב לאחר מכן הנה מה שהיה הוא שהיה, ואין כל חדש, כי הדברים חוזרים בכלליות על עצמם), ועד"ז כאשר יהודי חוגג חג הפסח ואוכל מצות שבעה ימים, הרי בזה הוא חווה את היום טוב וקדושת המצה בכל רובדי נפשו, ונקלט הדבר בשלמות אל פנימיותו.

רשפיה / כללי וחיצו קודש ממאורי החסידות

'נבזה בעיניו נמאס' מי שעבודתו הוא נבזה בעיניו, ואינו מייקד את עבודתו, הדי הוא כא לידי מיאוס בעבודה.

הרה"ק המגיד ממעזריטש זיע"א (ליקוטים יקרים, קנה)

דאס חסיד'ישע לעבן

סיפורים צאלם של הבעש"ט ותלמידיו

סוס נשאר סוס

"עוד יומיים" לחש פייביש לעצמו, "תחזיק מעמד". הוא שכב חיוור במיטה, פיו חרב ולשונו דבוק. כבר לא נותר בו כח לצעוק על הילדים שהפריעו לאבא השרוי בתענית כבר שלושים ושמונה ימים, הוא היה חלש ורופס.

זה היה קשה, וככל שעברו הימים גופו של פייביש הצטמק והלך, אך מה לא עושים בשביל לזכות לגילוי אליהו? הרי כך שמע שמובא בספה"ק "יסתום פיו מכל דבר

יגלה לו אליהו? פייביש כבר הכין רשימה של שאלות, רובן עוסקות בעתידות, אותן ישאל את אליהו.

יום הארבעים הגיע, פייביש כבר התכוון, הוא התפלל מנחה מוקדם מבכל יום כדי שבשקיעה לא יתפוס אותו אליהו באמצע תפילת שמו"ע, ואז לא יוכלו לדבר... גם היום הם צם, וגם היום הכינו לו סעודה לשבירת הצום מיד עם שקיעת החמה. הוא המתין בביתו בצפייה דרוכה.

השמש שקעה. הכוכבים יצאו וחושך כיסה את פני הארץ. הדלת לא נפתחה.

'אולי הוא מתעכב קצת?' שלח פייביש מבטים מוטרידים

מאכל למשך מ' ימים רצופין, ואזי יתגלה אליו אליהו הנביא זל"ט."

פייביש החליט שהוא הולך לעשות את זה. הוא יצום ארבעים ימים ואליהו הנביא יבוא לקראתו. הוא הורה לבני ביתו להכין בכל יום סעודה דשנה בה יוכל להשיב את ליבו מיד אחרי השקיעה, והתחיל לצום.

הוא ספר את הימים, וככל שהם נקפו והתקרבו ליום הארבעים - הלכה כשרון דמינו של פייביש ופרחה וצמחה. הוא תיאר בעיני רוחו איך מיד עם שקיעת החמה, במוצאי יום הארבעים, נפתחת דלת ביתו ואליהו הנביא עם אזור עור במתניו שמסתמא זקן לבן ארוך לו, פוסע מעדנות לתוך ביתו, ואז... ואז? מה?

אנה אבקשך

שאלות והתלבטויות בעבודת השי"ת

מחשבת הדלקת הנרות

ולמה חושך? משום שהם גזרו על ישראל "כתבו על קרן השור שאין לכם חלק באלקי ישראל". לא היה אכפת להם עצם האמונה בה, אלא האמונה שיש לנו חלק באלקי ישראל, שהוא יתברך אלקינו ומייחד שמו עלינו. הם טענו בפנינו: אתם אנשים פשוטים, כמו כל גוי. אל תגידו שאתם מציאות אלקית! וכך גם על כל מציאות העולם. הם לא סבלו שאנחנו וואים את כל העולם כחתיכה אחת של חיות אלקית!

וזהו חושך. להסתכל על יהודי כמציאות גשמית, זה על דרך משל כמו אדם שייכנס בחושך לחנות כלי הוב יקרי ערך, ימשש את המתכת, ויטען: יש כאן גביע אלומיניום, יש כאן פמוט נירוסטד... אתה שופט את הדברים לפי תפיסה חיצונית ומגושמת. אם היה רק אור בעיניים, היית יודע שזה הזהב היקר ביותר בעולם.

ועל כך בא הנר - "נר ה' נשמת אדם" - ומאיר את החושך. הנשמה האלקית יודעת אין שום מציאות להסתיר, שהכל רק מציאות השי"ת. אצל הנשמה בהיר וברור מאוד שאין שום מציאות בעולם חוץ מהשי"ת, ובחוכמה בקבלת הנשמה את כוחה המאיר, את כח הנר, להאיר את כל ההסתרות, החיצוניות, הגשמיות, מקומות ומצבי ההסתרה, למען דעת כי ה' הוא האלקים אין עוד.

ובאמת זהו המשך וזכר להדלקת המנורה שבבית המקדש, שהייתה "עדות שהשיכנה שורה בירשאל". המשמעות של עדות היא אכן גילוי הנעלמות, כאשר אין אנו יודעים מה היה במעשה פלוני, והעדים מגלים ומעמידים מה היה המעשה. כמו כן, המנורה הקדושה, שמאירה את אור הנשמה, הרי היא מגלה את הנעלמות, ומכריזה ומאירה שאכן יש ה' בקרבנו, ואורו יתברך שוכן בנו ממש, והשיכנה שורה בתוך כל אחד ואחד מישראל.

ד

וכאן אנו צריכים להמשיך ולהעמיק במהות הנר. **מה מורכב הנר? שמן, פתילה, ושלהבת.**

השמן הוא החומר שממנו בוערת השלהבת. זאת אומרת שאם יש אור, תהיה בטוח שזה מגיע מנר מלא שמן. בלי שמן אתה לא יכול להאיר, וככל שיש לך שמן, אתה יכול להאיר ולהאיר ולהמשיך להאיר.

בפנימיות, השמן רומז לחכמה, והיינו **נקודת ספירת החכמה**, שבכל יהודי. זה הקשר האלקי העמוק שבכל יהודי עם השי"ת, אותו קשר עמוק שנמצא גם בפחות שמישראל. מעצם היותו יהודי, שממנו נובעת אמונתו הטהורה ללא כל השגה והבנה, וכן מתגלה הקשר הזה במצבים של מסירת נפש, כאשר ח"ו יעמידוהו בפני נסיון להמיר את דתו ולכפור באלקים חיים, שאז ימסור נפשו ולא יאבה להם. זאת משום שמרגיש בתוכו עומק בעומק שכל מציאותו היא רק מציאותו היתרון, ולכן מאמין בו כדבר הפשוט כמו שהוא מרגיש בעצם מציאותו, והוא אינו יכול להתנתק מציאותו שלו.

זהו הטעם לנס פי השמן, כי באמת היוונים טימאו את כל השמנים, כפי שיקט לטמא את כל החכמות, ולא להשאיר כלל חכמת ישראל. אך המה לא ידעו שנצח ישראל לא ישקר, ואי אפשר להכחיד את

נקודת החכמה העמוקה שבישראל, שלעולם לא תמוש מהם, ולכן נשאר פך שמן בחותמו של כהן גדול. וכן הוא עד ימינו אנו, שבכל יהודי נשארת נקודת החכמה בכל מצב שרק יהיה, בביתו חלק נאמן ממעל ממש.

ולכן נעשה הנס על ידי החשמונאים, אשר הערו למות נפשם על קדושת ה'; וכן לא התפעלו מגבורת היוונים, כי נקודת החכמה, היא כאמור המקור לאמונה ומסירת נפש, והם אשר גילו את נקודת החכמה.

ואכן למעשה מורה ומאיר לנו השמן שבנר אמונה ומסירת נפש, לא להיות עסוק בעצמנו, אלא להיות כולו עסוק במציאות השי"ת, אשר רק הוא מציאותנו, ורק אותו אנו צריכים לגלות ולחיות. ואכן אין אנו זוכים לכך לבד, הרי כח החשמונאים נזכה לכך בימי החנוכה הללו.

ה

ואם השמן הוא הנשמה האלקית - הרי שהפתילה היא הגוף החיצוני. ואף כאן אנו מוצאים את היחידוש של חנוכה, שמאיר את אור השי"ת בתוך הגוף הגשמי, ואף כאן מצטרפת הפתילה אל שלהבת האש. גם היום שייך אל הנר, ואף הוא מבטיר את השלהבת. דווקא מתוך השמן והפתילה, הנשמה והגוף, יחד בוערת שלהבת אור השי"ת.

אבל הדרך לכך היא רק על ידי חיבור מוחלט. פתילה יבדה שאינה שואבת שמן, תיגמר מיד בעירתה. הגוף צריך לשמש את הנשמה, הגוף צריך לשאוב את השמן, את האמונה והמסירת נפש, ואז יוכל להיות עם השי"ת, והפתילה עצמה תתפוך לאש לוהטת ובווערת ומאירה. אז ההסתר עצמו הופך לאור, והגוף עצמו מביא את השלהבת הגדולה.

וכאן באה האזהרה **שאסור להשתמש לאורה**, כי כאשר משמשים אור השי"ת בתוך הגשמיות, זו סכנה להשאיר אינטרסים עצמיים. כאשר מגלים את אור השי"ת בתוך הגוף, אזי אם האדם יתכוון לצרכי עצמו, הוא יוכל בנקל לטעות ח"ו להישאר שקוע בעצמו, ושום אור לא ישכון בתוך הגוף, ואדרבה ישתקע בגשמיות. וזאת לזכור שהפתילה צריכה להפוך לשלהבת אש, על ידי בעירתה המוחלטת, אך לא להישאר פתילה מגושמת הטבולה במעדני שמן.

אך מצד שני, **כפי מדליקים שמש**, ואנו נהנים מאורו. כי אנחנו מבנים שכרגע אי אפשר לנו לחמוק את העולם ולהתחיל לגמרי בהשי"ת, ואנחנו כן צריכים ענינים גשמיים, אך אנחנו עושים את הענינים הגשמיים רק כדי לשמש את הנרות, לשמש את אור השי"ת, ומבלי שיהיה לשמש חיים משל עצמו.

כללו של דבר, שכשאתה מאחזי את השלהבת בפתילה ובשמן, הרי אתה ממשך ומאיר את אור השי"ת בתוך הגשמיות, בתוך החיצוניות, בתוך ההסתרות, בתוך כל ההעלמות, שגם שם יהיה גילוי השגחתו ומציאותו יתברך, ואהבתו לישראל ואהבת ישראל אליו יתברך, ובהזת תהיינה מחשבותיך בעת ההדלקה, להמשיך יחדיו יתברך בתוך כל ההסתרות.

בהצלחה ובסיעתא דשמיא!

לעבר הדלת, 'אמתן עוד כמה דקות'. עברו שעתים, אף אחד לא הגיע. ראשו של פייביש נשטט על השולחן, הוא התעורר עם הזריחה, נדהם לגלות שהוא עדיין יושב וממתין עד בוש לאליהו הנביא, שמשום מה לא הגיע.

אליהו הנביא לא הגיע למחרת, וגם לא בשבוע הבא.

לבו של פייביש דאב 'הרי התענית ארבעים יום, היכן אליהו?'

'סע לרבי מפשיסחא' הציע לו אחד מחבריו, 'אולי הוא יידע'.

והוא נסע. הוא נכנס אל הקודש פנימה, הרה"ק הרבי ר' בונם מפשיסחא זי"ע שמע את סיפורו של פייביש וחיך זעיר עלה על פניו.

"אתה שואל למה אליהו לא התגלה אליך?" חיכוך של הרה"ק התרחב.

"זה מה שאני מנסה להבין", פייביש היה אובד עצות, 'הרי עשיתי בדיוק מה שכתוב בספרים, וביתנים - כולם, לא יגילו אליהו ולא שני דבר'.

'הבה אספר לך מעשה עם שני סוסים' הציע הרה"ק לפייביש כיסא לשבת.

הוא נסע. הוא נכנס אל הקודש פנימה, הרה"ק הרבי ר' בונם מפשיסחא זי"ע שמע את סיפורו של פייביש וחיך זעיר עלה על פניו.

"אתה שואל למה אליהו לא התגלה אליך?" חיכוך של הרה"ק התרחב.

"זה מה שאני מנסה להבין", פייביש היה אובד עצות, 'הרי עשיתי בדיוק מה שכתוב בספרים, וביתנים - כולם, לא יגילו אליהו ולא שני דבר'.

'הבה אספר לך מעשה עם שני סוסים' הציע הרה"ק לפייביש כיסא לשבת.

הוא נסע. הוא נכנס אל הקודש פנימה, הרה"ק הרבי ר' בונם מפשיסחא זי"ע שמע את סיפורו של פייביש וחיך זעיר עלה על פניו.

"אתה שואל למה אליהו לא התגלה אליך?" חיכוך של הרה"ק התרחב.

"זה מה שאני מנסה להבין", פייביש היה אובד עצות, 'הרי עשיתי בדיוק מה שכתוב בספרים, וביתנים - כולם, לא יגילו אליהו ולא שני דבר'.

'הבה אספר לך מעשה עם שני סוסים' הציע הרה"ק לפייביש כיסא לשבת.

הוא נסע. הוא נכנס אל הקודש פנימה, הרה"ק הרבי ר' בונם מפשיסחא זי"ע שמע את סיפורו של פייביש וחיך זעיר עלה על פניו.

"אתה שואל למה אליהו לא התגלה אליך?" חיכוך של הרה"ק התרחב.

"זה מה שאני מנסה להבין", פייביש היה אובד עצות, 'הרי עשיתי בדיוק מה שכתוב בספרים, וביתנים - כולם, לא יגילו אליהו ולא שני דבר'.

'הבה אספר לך מעשה עם שני סוסים' הציע הרה"ק לפייביש כיסא לשבת.

הוא נסע. הוא נכנס אל הקודש פנימה, הרה"ק הרבי ר' בונם מפשיסחא זי"ע שמע את סיפורו של פייביש וחיך זעיר עלה על פניו.

"אתה שואל למה אליהו לא התגלה אליך?" חיכוך של הרה"ק התרחב.

"זה מה שאני מנסה להבין", פייביש היה אובד עצות, 'הרי עשיתי בדיוק מה שכתוב בספרים, וביתנים - כולם, לא יגילו אליהו ולא שני דבר'.

'הבה אספר לך מעשה עם שני סוסים' הציע הרה"ק לפייביש כיסא לשבת.

הוא נסע. הוא נכנס אל הקודש פנימה, הרה"ק הרבי ר' בונם מפשיסחא זי"ע שמע את סיפורו של פייביש וחיך זעיר עלה על פניו.

"אתה שואל למה אליהו לא התגלה אליך?" חיכוך של הרה"ק התרחב.

"זה מה שאני מנסה להבין", פייביש היה אובד עצות, 'הרי עשיתי בדיוק מה שכתוב בספרים, וביתנים - כולם, לא יגילו אליהו ולא שני דבר'.

'הבה אספר לך מעשה עם שני סוסים' הציע הרה"ק לפייביש כיסא לשבת.

הוא נסע. הוא נכנס אל הקודש פנימה, הרה"ק הרבי ר' בונם מפשיסחא זי"ע שמע את סיפורו של פייביש וחיך זעיר עלה על פניו.

"אתה שואל למה אליהו לא התגלה אליך?" חיכוך של הרה"ק התרחב.